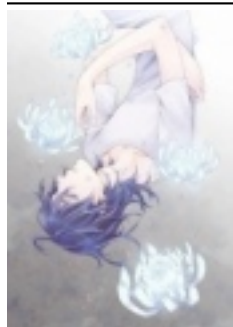

Người Đầu Tiên Nhận Ra Em

Contents

Người Đầu Tiên Nhận Ra Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	7
8. Chương 8	8
9. Chương 9	9
10. Chương 10	10
11. Chương 11	10
12. Chương 12	12
13. Chương 13	13
14. Chương 14	14
15. Chương 15	15
16. Chương 16	16
17. Chương 17	17
18. Chương 18	18
19. Chương 19	20
20. Chương 20	20

Người Đầu Tiên Nhận Ra Em

Giới thiệu

Người convert: Lê Trần Thanh NhãEditor: Mặc Quân Tịnh TúcThể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, H.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dau-tien-nhan-ra-em>

1. Chương 1

“Mạc tiểu thư, xin hỏi cô cùng tổng tài tập đoàn Hoa Đàm rốt cuộc là có quan hệ gì?”

“Tổng tài Hoa Đàm đến nay cũng chưa từng lên tiếng, giữa hai người các vị có phải là giao dịch gì đó mà không thể cho người ngoài biết?”

“Nhằm vào sự kiện gièm pha lần này cô có muốn nói một cái gì hay không ạ?”

.....

Nữ nhân trên đài an tĩnh ngồi, tấm che trên khán đài chưa qua xử lý bay lên đôi vai cô, càng làm nổi bật thêm gò má thon gọn nhưng lại gầy gò tái nhợt như tờ giấy.

“Có a.”

Đối mặt những lời truy vấn sắc bén cơ hồ muốn cắn nuốt cô nhưng cô vẫn nhẹ nhàng mở miệng.

Các phóng viên bỗng chốc câm miệng, chỉ có ánh đèn flash không ngừng lập lòe.

“Người tôi yêu không có đứng bên cạnh tôi, đã từng luôn miệng nói vĩnh viễn bảo vệ fan của tôi, vậy mà gần đây nó lại chia năm xẻ bảy.”

Cô nói rất chậm, ngữ khí nhàn nhạt, có chút tùy ý.

“Ngô. Nói như thế nào nhỉ, rất khổ sở.”

“Một đời người rốt cuộc là dựa vào cái gì mà chống đỡ đây? Đối với tôi mà nói, người tôi yêu nhất không phải người tôi yêu (1), mà là các fan toàn tâm toàn ý thích tôi. Có nhiều người vốn chẳng quen chẳng biết gì nhưng lại thích tôi, tôi mới nguyện ý từ bao khó khăn đứng dậy.”

Cô nghĩ, đại khái, nghệ sĩ chính là sự tồn tại bi ai như vậy đi.

Thời điểm nổi tiếng, có rất nhiều người si mê người, chờ người đã xảy ra chuyện, ngã xuống, đại đa số mọi người không chút do dự liền tan biến.

Cái có thể đổi lấy, đại khái là nhiều năm sau ngẫu nhiên xuất hiện, không có gì khác ngoài những tiếng tiếc hận.

“Hôm nay tuân ra lời gièm pha tôi, có người tới mắng tôi. Ngày mai làm sáng tỏ, lại có người tới giúp tôi.”

Càng nghĩ kỹ thì cái vòng luẩn quẩn này có lẽ sẽ mãi không bao giờ dứt.

“Rốt cuộc trên đời này liệu có người, là từ đầu tới đuôi, kiên định không thay đổi yêu tôi đâu? —— Kỳ thật, nếu có người là từ đầu tới đuôi, kiên định không thay đổi mà chán ghét tôi, tôi cũng sẽ thực vui vẻ.”

Nước chảy bèo trôi, bị ảnh hưởng dễ như trở bàn tay, không trải qua tự hỏi làm sao biết có phải buột miệng thốt ra hay không?

Người luôn là như vậy, vô hình vô tình mà thương tổn người khác.

Sau đó, tự mình khoan thứ.

2. Chương 2

Mạc Như Vân đem tóc dài búi đến sau tai, cười khẽ.

Mặc dù mỗi một, cô vẫn để lại cho mọi người cảm giác tựa hồ cô vĩnh viễn là bình chân như vại.

Cô hiện tại đã đủ chặt vật, nhưng vẫn như cũ có thể sử dụng nhất cử nhất động lơ đãng, trấn trụ mọi người.

“Các người xem, hôm nay tôi ngồi ở chỗ này, đối mặt với các ánh mắt khác nhau, đỉnh đầu còn vô số lời đồn đãi vớ vẩn cùng bêu danh, từ đầu đến cuối cũng chỉ có một mình tôi – một người.”

“Cho nên, hẳn là không có đi.”

Rốt cuộc, người luôn là sẽ biến mất.

“Nếu sống trên đời, thật sự có, dù chỉ là một người duy nhất, vĩnh viễn vĩnh viễn, vô điều kiện tin tưởng chính mình”

“Thật là là điều hạnh phúc cỡ nào a.”

Mạc Như Uân đã chết.

Trong ngoài giới giải trí một mảnh ồ lên.

Liên tục ba lần đoạt danh hiệu ảnh hậu, lúc còn sống trên đời vẫn chưa qua tuổi ba mươi, sự nghiệp đang ở giai đoạn như mặt trời ban trưa, thì hương tiêu ngọc vẫn (chết).

Cô là diễn viên được cả thế giới công nhận, từng bước lên lên bảng xếp hạng những mỹ nữ đẹp nhất Trái đất, các phương diện đều vô cùng nổi trội.

Trừ bỏ tình yêu.

Lực ảnh hưởng của cô cũng đủ lớn, bởi vậy, mặc dù Hoa Đàm muốn vứt bỏ cô, lúc cô tự mình muốn mở một buổi họp báo của riêng, cũng có vô số phóng viên tiến đến.

Nhưng cô chỉ để lại mấy câu nói kia.

Không có giải thích, không có oán giận.

Đời này, để lại cho thế nhân cuối cùng một câu.

—— Thật là là điều hạnh phúc cỡ nào a.

Chỉ là hy vọng xa vời.

3. Chương 3

Tổng tài tập đoàn Hoa Đàm bao dưỡng Mạc Như Uân sáu năm, vợ con quây tới long trời lở đất

Một thế hệ ảnh hậu vì tai nạn xe cộ bỏ mình, từng vì chen chân làm kẻ thứ ba

.....

Lâm Trình Nghiêu hung hăng xé nát tờ báo.

Mấy ngày nay, Mạc Như Uân sống không bằng chết.

Phó thác cả đời cho một người nam nhân mang mục đích với ý tưởng riêng, hẳn vậy mà đã có gia đình, hẳn vậy mà trăm phương ngàn kế tạo nên một kế hoạch với vô vàn âm mưu.

Chân tướng vạch trần ở trước mắt, cô đi một phần quan trọng của cuộc đời.

Cái gì mà bao dưỡng, cái gì mà tình nhân, đều là đánh rắm.

Hoa Hạo Lỗi là tên hỗn đản không hơn không kém.

Lừa thân thể của Mạc Như Uân, lừa tài hoa của Mạc Như Uân, lừa tình yêu của Mạc Như Uân.

Cuối cùng, cô hai bàn tay trắng.

Lâm Trình Nghiêu vô lực mà nhắm mắt lại.

Mất đi cô, hẳn cũng đồng dạng hai bàn tay trắng.

4. Chương 4

Đã một tháng.

Thời điểm Mạc Như Uân mới vừa tỉnh lại, cảm thấy lòng tràn đầy hoang đường.

Tuy rằng đời trước đã không có gì đáng giá để cô lưu luyến, cô cũng không muốn tự sát.

Sinh mệnh quý giá, nói cái gì cũng không nên từ bỏ.

Trong trí nhớ, chính mình hẳn là đã chết, dù là bất tử cũng đến lúc tàn.

Nhưng cô phát hiện chính mình hoàn hảo không tổn hao gì mà nằm ở trên giường bệnh viện, trừ bỏ đầu có điểm khó chịu, không có gì là không khỏe.

Sau đó, cô sống ở đây một tháng, hoàn toàn biết rõ ràng tình huống của mình.

Thiên kim của chủ tịch công ty giải trí Mạc thị, Mạc Vân.

Mạc thị cùng Hoa Đàm là đối thủ một mất một còn, Mạc Như Uân đời trước là người của Hoa Đàm, đời này biến thành người Mạc gia, ít nhiều gì cũng có chút không quen.

Thân thể Mạc Vân này ngày đó ở gần một hiện trường tai nạn xe cộ, nói đến cũng đáng thương, hơn nửa đêm đi trên đường còn có thể bị dính chưởng.

Nhiều lần nhận được tin tức bệnh tình nguy kịch, cố gắng đấu tranh lôi kéo cô ấy từ bờ vực tử vong trở lại, nhưng bác sĩ nói, cô có khả năng cả đời không thể tỉnh lại.

Mạc gia thương yêu nhất chính là nữ nhi bảo bối này, quyết không chịu từ bỏ.

Mạc Vân ngủ một năm, cơ thể đã hoàn toàn bình phục nhưng mãi không chịu tỉnh.

Đêm đó, cô đột nhiên ngừng hô hấp.

Bệnh viện từ trên xuống dưới luống cuống tay chân, đây chính là thiên kim đại tiểu thư a, nếu mà chết thì bọn họ khẳng định không cũng không thể sống tốt.

.....

Cuối cùng cứu về rồi.

Đáng tiếc cứu trở về, là linh hồn Mạc Như Uân.

5. Chương 5

Lâm Trình Nghiêu tưởng, chính mình rõ ràng có thời gian bốn năm, ở lúc cô ấy mới lần đầu xuất hiện, đem Mạc Như Uân nạp vào trong lòng ngực mình.

Nhưng hắn cố tình lựa chọn yên lặng bảo hộ.

Đi con mẹ nó yên lặng bảo hộ.

Những vai chính trong mấy bộ phim truyền hình, tiểu thuyết mà chịu yên lặng bảo hộ, nhất định cùng hắn giống nhau, đầu óc đều có bệnh.

Hao phí thanh xuân, hao phí cảm tình, mất nhiều hơn được.

Còn không bằng lớn mật đi thả lợ theo đuôi, ít nhất sau này sẽ hối tiếc không kịp.

Mạc Như Uân nói, không có người nguyện ý từ đầu tới đuôi, từ đầu đến cuối mà yêu cô ấy, tin tưởng cô ấy.

Cô ấy đến chết, cũng không biết tâm ý của mình sao?

6. Chương 6

Mạc Vân có lẽ vào lúc ngừng thở đêm đó đã chết.

Mạc Như Uân ở thân thể của cô ấy trọng sinh, không biết nên làm như thế nào với những lời thăm hỏi của người Mạc gia, cùng với cha mẹ anh trai nhà mình.

Không có cách nào, cô chỉ có thể dùng tới cách ngu ngốc nhất —— mất trí nhớ.

Từ lúc mình qua đời tới giờ đã hơn một năm, rất nhiều chuyện đã sớm bị áp xuống.

Mạc Như Uân hiểu biết một chút thời sự.

Làm người thất vọng chính là, Hoa Hạo Lỗi không có rơi vào báo ứng, cùng vợ con sống trong hạnh phúc vui sướng.

Người ngoài đối với cô bình luận không có bén nhọn như lúc trước, không ít người hoài niệm cô, tưởng niệm cô, cũng có người nghi ngờ chân tướng sự tình.

Cô cười lạnh.

Trước khi trọng sinh, cô vì hấn vút bỏ sự nghiệp yêu tha thiết cùng sinh mệnh.

Vậy thì sau khi trọng sinh, cô quyết định vì chính mình mà sống.

7. Chương 7

Mạc Như Uân đưa ra mong ước muốn bước chân vào giới giải trí.

Gia đình có tài nguyên tốt như vậy, không cần mất công tranh thủ.

Từ lúc cô bị tai nạn xe cộ tỉnh lại, người trong nhà có thể dung túng cô thì liền tận lực dung túng cô.

Cho nên cha mẹ cùng anh trai tuy rằng không tán đồng lắm, nhưng cũng không có phản đối, rốt cuộc thì cách chim của Mạc thị cũng đủ rộng để che chở cô.

Bọn họ cho rằng cô là tâm huyết dâng trào, muốn nháo một trận nhỏ.

Mạc Như Uân lại rõ ràng, chính mình là nghiêm túc.

Muốn một lần nữa đoạt lại phần vinh quang kia —— không vì người khác, chỉ vì chính mình.

8. Chương 8

Mạc Như Uân cùng Hoa Hạo Lỗi ở bên nhau sáu năm, cùng Lâm Trình Nghiêu cũng đã nhận thức mười năm.

Dùng một câu nói, quân tử chi giao đạm như nước, đại khái nói chính là bọn họ.

Hắn ở cô trong lòng, vẫn luôn đặc thù, ở vị trí thực quý giá, mười năm chưa thay đổi.

Sau khi diễn xong hai vai phụ nhỏ, Mạc Như Uân thực mau lại bắt được cơ hội thử vai mới.

Cô không nghĩ tới chính mình sẽ gặp lại Lâm Trình Nghiêu.

Rõ ràng thân là Mạc Vân, cô bất quá mới chỉ người thiếu nữ một chút danh tiếng cũng chưa có.

Cô hiển nhiên xem nhẹ bản lĩnh Mạc gia, lần này cần thử vai nữ số 2 trong phim cổ trang, đại ảnh đế Lâm Trình Nghiêu là nam chính.

Thay đổi người khác, nhất định thụ sủng nhược kinh.

Cô lại mặc danh khiếp đảm. (không bt vì sao lại sợ đến mức có cảm giác như rụng rời chân tay, mất hết hồn vía)

=====

Hai câu cuối tại hạ cũng không hiểu cho lắm. mong m.n giải thích giùm cho tại hạ

9. Chương 9

Người đóng vai chính đã được định ra, lấy thân phận Lâm Trình Nghiêu, không nên đi quan sát thử kính của vai phụ.

Kết quả bị người của Mạc gia dùng mọi cách lôi kéo tới.

Lâm Trình Nghiêu đơn độc hồi lâu, từ hai bàn tay trắng mà trở nên mạnh mẽ, không chịu bất luận kẻ nào ước thúc.

Nhưng là Mạc thị.....

Hắn đáp ứng rồi.

Phá đồ Hoa Đàm khó khăn không nhỏ, chỉ cần là có thể cung cấp trợ giúp, hắn đều chấp nhận mọi điều kiện.

Sau đó, hắn gặp được Mạc Vân.

Đó vốn là người thiếu nữ chẳng có gì đáng chú ý, có một khuôn mặt xinh đẹp hoàn toàn xa lạ, còn có ánh mắt cực kỳ giống của cô ấy.

Điềm tĩnh, trầm ổn, hào phóng, không phù hợp với tuổi và khí chất năm tháng lắng đọng lại trên người cô.

Sau màn ảnh thì như hai người khác nhau.

Vẻ đẹp tự nhiên dựa vào phát âm và ngữ điệu thanh lãnh, cổ ngạo nghệ tuyệt thế từ trong xương cốt kia tựa hồ là sinh ra là có sẵn, một tiếng cười nhẹ nhàng, đúng là nhân vật cần thử kính – khuynh quốc khuynh thành.

Cô nhẹ nhàng đẩy ra cánh cửa khép hờ ra, thần thái hững hờ thờ ơ, phảng phất như đóa hồng mai gặp kinh hỉ ở bay tán loạn trong cảnh tuyết, tiện đà lại cúi đầu, bên môi ẩn ẩn hạ xuống một độ cung.

Thằng khi nghe thấy đạo diễn nhẹ nhàng vỗ tay, cô mới ngẩng đầu, hướng tới nơi này hơi hơi mỉm cười.

Nhìn đến hắn, cô không dấu vết dấu đi đầy mắt muôn vàn ngôn ngữ.

Lại không ngờ, Lâm Trình Nghiêu cơ hồ muốn bóp nát bút máy trong tay.

10. Chương 10

Trong lòng có một đạo thanh âm thiếu chút nữa phá tan yết hầu của hắn.

Là cô ấy.

Tuyệt đối là cô ấy.

Những người tới diễn sau đó, Lâm Trình Nghiêu cũng chưa từng xem qua

Lòng hắn hoàn toàn rối loạn.

Nói không nên lời giống như thế, Mạc Như Uân rõ ràng từ trước đến nay đều không có thói quen nâng một độ cung nhỏ như vậy để phân biệt, nhưng hắn biết, từ lúc cô bắt đầu biểu diễn, hắn liền biết.

Người như vậy, trừ bỏ cô ấy, không có người khác.

Đạo diễn hỏi ý kiến hắn, hắn dùng hết toàn lực đè nén xuống thanh âm run rẩy, nói: “Cái người tên Mạc Vân kia cũng không tồi, mặt khác đều không sai biệt lắm, đạo diễn ngài xem xét đi.”

Thử vai kết thúc, Lâm Trình Nghiêu ngồi vào trong xe, ghé vào trên tay lái.

Đại nam nhân hơn ba mươi tuổi, thể nhưng lệ nóng doanh tròng (xém khóc).

11. Chương 11

Trong lúc quay phim, vai diễn của Lâm Trình Nghiêu cùng Mạc Như Uân phối hợp cũng không nhiều.

Mỗi một hồi, hần đều cực kỳ quý trọng.

Từ mỗi một câu nói của cô, hần càng xác nhận một phần, càng chắc chắn thì lại càng thêm một mối và bất lực

Một thời gian sau, Lâm Trình Nghiêu ngồi bên người Mạc Như Uân.

Hần không biết cô vì cái gì bất hòa với hần.

Là nhớ tới hần lần đó không từ mà biệt sao?

Nhưng cô có hay không nghĩ tới, từ bỏ, đối với hần mà nói, là sự tàn nhẫn cỡ nào.

“Lần đầu tiên đóng phim sao?” Hần hỏi.

Cô nói: “Đây là bộ thứ ba, lúc trước diễn qua hai cái tiểu nhân vật.”

Đối mặt với hần, cô vẫn là trước sau như một, mang theo chút khấn trương, mang theo cả điểm chính cô cũng không phát hiện, cuối câu mang theo âm điệu làm nũng.

Lâm Trình Nghiêu quay đầu đi chỗ khác, không cho cô thấy vẻ mặt của hần.

“Cô..... Rất giống người tôi yêu. Kỹ thuật diễn, thần thái, khí chất, ngữ khí..... Tất cả đều giống.”

Mạc Như Uân không nói chuyện.

“Tôi cùng cô ấy quen biết như vậy nhiều năm, cô ấy vẫn luôn đem xem tôi là bạn bè, là anh trai, tôi đều rõ. Cho nên tôi chưa nói, bởi vì tôi biết kết quả. So với việc mối quan hệ rơi vào xấu hổ, không bằng vẫn duy trì quan hệ như vậy, làm cô ấy không có chỗ nào cố kỵ mà ỷ lại tôi, tôi liền rất thỏa mãn.”

“Cô ấy cùng người khác thời điểm công khai yêu nhau, tôi ở nước ngoài, gọi một cuộc điện thoại chúc phúc, rất ngắn, sau đó tiếp tục đóng phim. Cô ấy có đôi khi sẽ hỏi tôi, Lâm ca, vì cái gì anh tới giờ vẫn chưa nói chuyện yêu đương với ai cả. Tôi đều trả lời, bận quá.”

“Bạn sao? Tôi rõ ràng thường xuyên có thời gian một mình uống rượu đến hùng đông, có thời gian vì cô ấy chuẩn bị quà sinh nhật, có thời gian đi rạp chiếu phim xem từng bộ phim cô ấy đóng.”

“Mười năm, mỗi một ngày tôi đều cho rằng chính mình thực mau liền sẽ buông tay. Tôi không hối hận, từ đầu tới cuối cam tâm tình nguyện. Chính là.....”

Lâm Trình Nghiêu nghẹn ngào một chút, thanh âm run đến kỳ cục.

Hắn bỗng nhiên đối mặt với tầm mắt cô.

Đáy mắt cô kinh ngạc hơi ướm át nhìn đôi mắt hắn không sót gì.

Hốc mắt hắn hồng hồng, nỗ lực nói ra một câu cuối cùng chính nói.

“Tôi hiện tại hối hận.”

12. Chương 12

Cùng ngày kết thúc công việc, Lâm Trình Nghiêu từ chối tất cả các buổi xã giao, mang Mạc Như Uyên đi ăn bữa ăn khuya.

Bọn họ mấy năm trước ngẫu nhiên phát hiện một quán ăn nhỏ, trong ngõ nhỏ, buổi tối cơ hồ không có gì sinh ý (không buôn bán được gì), hôm nay càng không có một bóng người.

Vợ chồng chủ quán đang định đóng cửa, nhìn thấy hắn có chút ngoài ý muốn, càng có rất nhiều kinh hãi.

“Tiểu Lâm! Cậu —— đã lâu không tới quán.”

Nhìn bộ dáng hai vợ chồng do do dự dự, nhất định cũng nghe nói tới sự kiện kia.

“Gần đây cháu đang bận. Ông chủ, cho tôi món như mọi khi.”

“Được rồi. Cô gái, cô muốn ăn gì?”

Mạc Như Uyên trả lời: “Tô hủ tiểu hoành thánh Không bỏ hành.”

Ông chủ sững sốt một chút, thở dài mà cười cười, đi vào phòng bếp.

Lâm Trình Nghiêu chống cằm xem cô, cười nói: “Đã bao nhiêu năm, cũng không chịu ăn.”

“..... Ân.”

Ông chủ còn tặng hai đĩa đồ ăn nhỏ, Lâm Trình Nghiêu theo thói quen tính lấy thịt bò trong tô của mình để vào trong tô của Mạc Như Uân.

Mạc Như Uân cúi đầu, dùng cái muỗng chọc chọc từng cái hoành thánh.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt ở trên đầu cô, thuận theo mái tóc dài, lực đạo ôn nhu, như là sợ xúc phạm tới cô dù một chút ít.

Giống như trước đây, sủng nịch vuốt ve.

Cô nghe được tiếng than nhẹ phức tạp của hắn, không dám ngẩng đầu, sợ rơi vào cái quen thuộc ngày xưa, ánh mắt thâm thúy như nước.

Nước mắt như từng hạt châu tí tách rơi vào trong tô, gây nên từng đợt gợn sóng trong lòng cô.

Khóc không thành tiếng.

13. Chương 13

Mạc Như Uân ở trong nhà Lâm Trình Nghiêu qua đêm.

Hai người ngồi ở trên thảm, hắn ôm cô, tay hắn đặt trên vai cô như đang trấn an một đứa trẻ nhỏ

Cô khóc thật lâu, hắn cũng khó chịu thật lâu.

Khóc mệt mỏi, cô không ngừng nước nỡ.

Lâm Trình Nghiêu nói: “Vẫn còn giống cái tiểu nha đầu chưa lớn nha. Em khóc đến mệt, anh so với em còn mệt hơn.”

Mạc Như Uân cuối cùng cũng cười ra tiếng.

Bọn họ bắt đầu nói chuyện phiếm.

Từ mười năm trước nói đến mười năm sau, nghĩ đến cái gì nói cái ấy.

Không có logic, mơ mộng một tương lai tươi đẹp.

Trước hừng đông, cô rất cuộc mệt nhọc.

Hắn nói: “Về sau, anh sẽ không để em lại phải chịu ủy khuất.”

Mạc Như Uân dựa vào trong lòng hắn, nặng nề ngủ.

14. Chương 14

Quan hệ giữa cô và hắn rất nhanh đã bị anh trai Mạc Việt biết được.

Em gái nhỏ trắng đêm không về, có thể nói dối giấu những người khác nhưng lại không thể gạt được Mạc Việt.

Hắn không chất vấn cô, đầu tiên đi tìm Lâm Trình Nghiêu.

Hai người trước kia tiếp xúc qua lại không ít, hắn đối với cách làm người của Lâm Trình Nghiêu ít nhiều gì cũng có chút hiểu biết, chỉ là hiểu không sâu.

“Anh cùng em gái tôi quen biết khi nào? Đừng nói với tôi là nhất kiến chung tình.”

“Thật lâu trước kia.”

“Tiểu Vân mất trí nhớ, hơn nửa trước khi mất trí nhớ —— theo như tôi được biết, cũng chưa từng gặp anh lần nào.”

Lâm Trình Nghiêu nhướng mày, thái độ làm người ta nhìn không ra hắn đang nghĩ gì, “Vậy thì cũng theo như tôi được biết, anh cũng không có nắm giữ toàn bộ hành tung của cô ấy.”

Mạc Việt hồ nghi mà nhìn hắn.

“Anh rốt cuộc có ý tứ gì?”

“Mất trí nhớ thì như thế nào?” Lâm Trình Nghiêu thản nhiên cười, “Những thứ đã thấm vào trong xương cốt, mãi cũng không quên được.”

Mất một lúc sau, Mạc Việt mới hoàn toàn hiểu ý của hấn.

Ánh mắt tiểu Vân nhìn Lâm Trình Nghiêu, không phải là triền miên không dứt, nhưng lại thắm đẫm điều gì đó rất đặc biệt.

Mà Lâm Trình Nghiêu nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô ——

Đúng là như lời hấn nói, là thứ đã khắc sâu trong xương cốt không thể xóa nhòa.

15. Chương 15

Phim cổ trang rất được hoan nghênh.

Mạc Như Uân ở giữa các diễn viên khác cũng không tỏ ra kém cỏi, rất nhanh hấp hấn mọi người chú ý tới.

Thông cáo mới cuộn cuộn không ngừng tới, thậm chí Lâm Trình Nghiêu còn cao hứng hơn bản nhân cô.

“Lâm ca, em xong việc rồi.” Mạc Như Uân kết thúc nhiệm vụ của ngày hôm nay, nhanh chóng gọi điện thoại cho Lâm Trình Nghiêu.

Đây là hấn yêu cầu, bất cứ lúc nào chỗ nào, mỗi ngày gọi hai cuộc điện thoại, lời đã bất động (không thay đổi).

Lâm Trình Nghiêu cũng sẽ rất nhanh bắt máy, bởi cô nói chuyện.

“Buổi tối muốn ăn cái gì?” Hấn hỏi.

“Cái gì cũng muốn, em rất đói a.”

“Chúng ta đây đi đồ ăn Pháp đi, ở trung tâm thành phố mới mở một nhà hàng.”

“Được a, em hiện tại.....”

Thanh âm trợ lí chặn ngang tiến vào: “Chị Vân.”

“Àn?”

“Cái kia, có người đưa cho hoa chị.”

“Hoa? Ai đưa?”

“..... Nói là tổng tài Hoa Đàm đang ở ngoài phim trường chờ chị. Chị đi ra ngoài một chút là thấy, em đi trước a.”

Hai bên đầu điện thoại, một mảnh tĩnh mịch.

Mạc Như Vân thật vất vả mới tìm thấy thanh âm nghèn nghẹn của mình, “Em.....”

Thanh âm Lâm Trình Nghiêu chưa bao giờ lãnh khốc như vậy.

“Không được đi, ở đó chờ anh.”

16. Chương 16

Mạc Như Vân ngồi ở trong phim trường không dám ra cửa.

Cô hy vọng Hoa Hạo Lỗi có thể mất kiên nhẫn rồi đi trước, hoặc là, Lâm Trình Nghiêu tới đón cô.

Hắn vì cái gì sẽ tìm tới chính mình?

Đời trước không thoát khỏi, đời này chẳng lẽ còn muốn dây dưa?

Mạc Như Vân hiện tại đã là Mạc Vân, cô kỳ thật nên bình thường đối mặt với hắn, vô luận hắn nói cái gì, yêu cầu cái gì, cô đều có lập trường và quyền lựa chọn của mình.

Nhưng cô vẫn sợ như cũ, sợ chính mình lộ ra dấu vết.

Dù sao cũng là đã từng yêu hắn nhiều như vậy, chẳng sợ tình cảm hiện tại đối với hắn là xa lạ, chỉ sợ rằng cô làm không được, nhìn thấy hắn mà lòng vẫn gợn sóng.

Hận hắn sao?

Không.

Lòng của cô với hắn, sau khi sinh mạng đời trước kết thúc thì đã hoàn toàn chết.

Theo thi thể Mạc Như Uân, cùng vùi lấp ở dưới phần mộ.

Mạc Như Uân đời trước không biết tình cảm Lâm Trình Nghiêu, nhưng hiện tại cô đã biết.

Nguyên lai, trong sinh mệnh của cô, vẫn là có một người như vậy xuất hiện.

Cô đã nghĩ kỹ rồi, chính mình sẽ chậm rãi tiếp thu hết thầy của hắn, thẳng đến khi buông bỏ mọi thứ kiếp trước, sẽ cùng hắn ở bên nhau tới cuối đời.

Nhưng gặp Hoa Hạo Lỗi làm lòng cô rối loạn không ngừng nghỉ.

Kim đồng hồ nhanh chóng chuyển động, Mạc Như Uân như đứng đông lạnh, như ngồi đồng than.

17. Chương 17

“Đại tiểu thư à, cũng thật khó mời a.”

Mạc Như Uân cả người cứng đờ.

Hoa Hạo Lỗi đi đến trước mặt cô, nhìn cô từ trên cao xuống.

“Hoa đẹp sao?”

“Đẹp.” Mạc Như Uân cúi đầu chậm rãi nói, “Cảm ơn Hoa tổng.”

“Nếu đẹp, vì cái gì không cầm?”

Mạc Như Uân căn bản không tính toán lấy, cho nên vừa rồi chỉ tùy ý mà đặt ở một bên, không nghĩ tới chuyện này cũng sẽ bị hắn lấy ra làm đề tài nói chuyện.

Cô tận lực tìm lại bình tĩnh của mình: “Hoa tổng, chúng ta vốn không quen biết, vì cái gì muốn đưa hoa cho tôi?”

“Tôi nhìn cô đóng nhân vật này diễn rất khá, biểu đạt một chút ca ngợy thôi.”

“..... Cảm ơn.”

Hoa Hạo Lỗi trầm mặc trong chốc lát.

“Cô không dám nhìn tôi?”

Mạc Như Uân chậm rãi nhìn thẳng hai mắt hắn, sóng mắt nhẹ nhàng như dòng nước.

Hoa Hạo Lỗi cười.

“Đôi mắt của cô thật xinh đẹp.”

18. Chương 18

Mạc Như Uân đột nhiên cảm thấy thực nhẹ nhàng.

Hắn không có nhận ra cô.

Cô vẫn luôn cảm thấy loại chuyện này thực huyền diệu, trọng sinh cũng tốt, bị người khác nhận ra sau khi trọng sinh cũng được nhưng không nên phát sinh.

Cũng đúng, trên thế giới còn có thể có mấy Lâm Trình Nghiêu đâu?

Người đầu tiên, cũng là người cuối cùng, có thể thông qua thân thể xa lạ, nhận ra kiếp trước kiếp này.

Chỉ có Lâm Trình Nghiêu.

“Tiểu Vân!”

Cô trong lòng nghĩ, người kia lúc này mới vội vàng vàng đuổi tới phim trường.

Hoa Hạo Lỗi nhú nhú mày. Hắn như thế nào lại tới đây.

“Hoa tổng.” Lâm Trình Nghiêu khoe miệng hơi câu, “Tiểu Vân có phải đã làm chuyện gì không tốt? Tôi đang muốn đón cô ấy sau khi tan tầm, ngài lại thủ sẵn không thả người a.”

“Đương nhiên không phải.” Hoa Hạo Lỗi thông thả ung dung mà nói, “Tôi tiện đường đến xem mà thôi —— anh không cảm thấy, tư thái trong phim của Mạc Vân, cùng cô ấy rất giống?”

Lâm Trình Nghiêu nhéo tay Mạc Như Uân một cái.

Sau một lúc lâu, hắn nhàn nhạt mở miệng.

“Mạc Vân là người tôi yêu, thỉnh ngài không cần làm bẩn cô ấy.”

Hoa Hạo Lỗi nguy hiểm mà híp híp mắt.

“Làm bẩn?”

“Như Uân đã chết, chuyện trước kia tôi không truy cứu, trong lòng ngài đều rõ ràng.”

Lâm Trình Nghiêu trực tiếp đối mặt với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Hoa Hạo Lỗi.

“Thỉnh ngài sau này tự trọng, nếu không, tôi không thể cam đoan sẽ không làm ra cái gì.”

“A.”

Hoa Hạo Lỗi trào phúng cười, nhìn hắn thật sâu mà một cái.

“Yên tâm đi, không phải chuyện người tình ta nguyện, tôi cũng khinh thường làm.”

Lâm Trình Nghiêu thiếu chút nữa đưa một quyền lên mặt hắn.

Mạc Như Uân nhanh tay nắm chặt bàn tay của hắn.

Hắn chung quy vẫn là cái gì cũng chưa nói, dắt quá tay cô, xoay người rời đi.

Hoa Hạo Lỗi sớm hay muộn sẽ gặp báo ứng.

Kế hoạch của Lâm Trình Nghiêu, đang từng ngày đi vào quỹ đạo.

19. Chương 19

Tình yêu của đại ảnh đế Lâm Trình Nghiêu được đưa ra ngoài ánh sáng, nhà gái lại là thiên kim Mạc Vân của Mạc gia, đến tột cùng là tình yêu chân thành khó gặp hay lại là tiềm quy tắc không thể nói ra?

Mọi việc báo đạo như thế ừ ừ không dứt, đương sự hoàn toàn không thêm để ý.

Cha mẹ Lâm Trình Nghiêu đều qua đời, Mạc Như Uân dẫn hắc về nhà cho trưởng bối Mạc gia xem mắt.

Không cần nhiều lời, trừ bỏ vừa lòng vẫn là vừa lòng.

Có người nói, Mạc Vân là ôm đùi Lâm Trình Nghiêu.

Lâm Trình Nghiêu ban đầu lo lắng Mạc Như Uân bị nhục, cả ngày đều tự hỏi làm như thế nào cẩn thận tránh đi cái đề tài này.

Kết quả thời điểm đón Mạc Như Uân tan tằm, cô bĩu môi rầu rĩ không vui nửa ngày, rốt cuộc hạ quyết tâm mà nói:

“Em muốn làm ảnh hậu! Để anh ôm đùi em!”

Lâm Trình Nghiêu: “.....”

Năng lực cô, hắc không nghi ngờ.

Chỉ là không nghĩ tới, cô cư nhiên thật sự vì lời đồn bốn phía, nổi nên ý muốn thành công, quyết đoạt giải ảnh hậu.

20. Chương 20

Mạc Vân tiến vào giới điện ảnh đã được hai năm, ở trong một bộ điện ảnh của một đạo nổi danh mà trở nên nổi tiếng.

Chuyên gia trong ngành đối với cô đánh giá thực quý dị.

Trên thế giới có rất nhiều người là sinh ra đã có sẵn thiên phú dị bẩm của diễn viên, nhưng từ trước đến nay đều không có một người nào giống như cô cả, có thể cho người ta thấy, cô tựa hồ đã sớm cùng diễn hòa thành một thể, tạo ra ảo giác rằng cô đã tồn tại ở trong ngành này rất lâu rồi.

Quả thực so với Mạc Như Uân năm đó còn muốn thần thoại.

Nói đến người cũng được mọi người tôn sùng chính là ảnh hậu Mạc Như Uân truyền kì đã qua đời, rất nhiều người còn cảm thấy, hai người đó rất giống.

Nói không nên lời là nơi nào giống, nhưng chính là trực giác cho biết, Mạc Vân, phảng phất chính là Mạc Như Uân trọng sinh.

Đương nhiên, lời này đều là lời sau đó.

Cùng người yêu xa cách đã lâu, Lâm Trình Nghiêu mang theo Mạc Như Uân lái xe trở về nhà, giờ phút này chính hắn cũng kìm nén không được từng tế bào trong ngoài đang kêu gào, muốn hung hăng đem cô ném ở trên giường.

“Lâm —— ngô!”

Môi bị lấp kím một cách bạo lực mà mút vào, cắn xé, cổ họng Mạc Vân phát ra một tiếng ưm không có lực thuyết phục.

“Còn muốn kêu Lâm ca?” Lâm Trình Nghiêu hung tợn mà hôn cô, “Cư nhiên không nói một tiếng là chạy ra đi, lâu như vậy mới trở về!”

“Bởi vì em muốn —— ngô! Muốn làm ảnh, ảnh hậu ——”

“Cho nên là có thể ném anh qua một bên?!”

“E, không —— a! Lâm ——”

“Kêu tên!”

“Trình Nghiêu ——”

“Ngoan.”

“Em, em hỏi anh” Mạc Như Uân thở phì phò, “Tình huống gần đây của Hoa Đàm, có phải do anh làm hay không?”

Lâm Trình Nghiêu rất bất mãn.

“Em ở trên giường cùng anh nói chuyện người khác?”

Mạc Như Uân hai tròng mắt mờ mịt, lẳng lặng mà nhìn hấn.

“..... Cám ơn.”

Lâm Trình Nghiêu nhìn chăm chú nữ hài tử bị đè ở trên khăn trải giường màu trắng, xụi lơ thành xuân thủy, sắc mặt ửng đỏ, biểu tình nhu hòa xuống.

Hấn gần như thành kính mà cúi người, nhẹ nhàng mà ở trên người cô ấn hạ vài vệt đỏ.

“Mười một năm, em biết anh mỗi một ngày đều có bao nhiêu muốn đem em.....”

Mạc Như Uân trừng mắt, phong tình vạn chủng.

Cô đầm ngực hấn một chút, “Lưu manh.”

Lâm Trình Nghiêu thấp thấp mà cười.

“Ân, đây là món quà khen thưởng đầu tiên của anh dành cho em —— để anh hóa thành lưu manh cho riêng em.”

=====

Lời cuối truyện:

Thật ra tại hạ cảm thấy câu chuyện này vậy là đủ. Không cần phải biết hết tất cả. Bởi đó là quá khứ của riêng họ. Chúng ta chỉ là những người thứ ba, chỉ cần biết, tương lai họ hạnh phúc. Là đủ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dau-tien-nhan-ra-em>